

⁸ Законом України «Про національний банк України» / <http://zakon.rada.gov.ua>

⁹ Постанова НБУ «Про затвердження Положення про організацію бухгалтерського обліку та звітності в банківських установах України» від 30.12.1998 № 566 / <http://mfu.gov.ua>

¹⁰ Постанова НБУ «Про затвердження Інструкції з бухгалтерського обліку основних засобів і нематеріальних активів комерційних банків України» від 01.12.00 № 475 / <http://mfu.gov.ua>

¹¹ Закон України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» / <http://zakon.rada.gov.ua>

¹² Постанова Верховної Ради Української РСР від 1 листопада 1990 року № 438-ХІІ Про проекти Концепції та Програми переходу Української РСР до ринкової економіки (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1990. – № 48. – Ст. 631)

¹³ Послання Президента України до Верховної Ради України № 276а/2000 від 23 лютого 2000 року. Україна: поступ у XXI століття. Стратегія економічної та соціальної політики на 2000–2004 рр. <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=276%E0%2F2000&chk=kkMMfBEvM6xU OukgZigPESjRHI43Es80msh81e6>

¹⁴ Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27.12.08 № 1656-р «Про схвалення Стратегії розвитку вітчизняної авіаційної промисловості на період до 2010 року»/ http://www.uazakon.com/documents/date_3w/pg_gnuwsw.htm

¹⁵ Енергетична Стратегія України на період 2030 року схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 р. № 145-р <http://zakon.rada.gov.ua/signal/kr06145a.doc>

Резюме

У статті досліджено окремі поняття, що пов'язані з фінансовою діяльністю держави, зокрема і підходи до визначення поняття фінансової політики та її складових, фінансової звітності, фінансового ринку. Приділено увагу проблемам правового регулювання основ побудови фінансової політики, стратегій її реалізації.

Ключові слова: фінансова діяльність, фінансове право, фінансовий ринок, фінансова звітність, фінансова політика, контроль.

Резюме

В статье отдельные понятия, связанные с финансовой деятельностью государства, подходы к определению понятия финансовой политика и ее составляющих, финансовой отчетности, финансового рынка. Уделено внимание проблемам правовой регуляции основ построения финансовой политики, стратегий ее реализации.

Ключевые слова: финансовая деятельность, финансовые права, финансовый рынок, финансовая политика, контроль.

Summary

In the article explored basic aspects of financial activity of the state and approaches to determination of concept of financial policy and its constituents, financial accounting, financial market. Attention is spared to the problems of the legal adjusting of basis of financial policy and strategies of its realization.

Key words: financial activity, financial law, financial market, financial accounting, financial policy, control.

Отримано 29.03.2010

Ю. О. ГЕЛИЧ

Юлія Олександрівна Гелич, здобувач Національного авіаційного університету

КЛАСИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ГАРАНТІЙ ТАЄМНИЦІ ОСОБИСТОГО ЖИТТЯ ЛЮДИНИ

Одним із засобів пізнання процесів, об'єктів та явищ у юридичній науці є їх класифікація. Причому чим більше критеріїв для класифікації будь-якого правового поняття, тим ґрунтовнішим може бути розуміння сутності та складових відповідного процесу, об'єкту або явища. Проблематика класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини є новою для юридичної науки, оскільки класифікація прав людини і громадянина у переважній більшості своїй детально аналізувалися представниками наук теорії держави та права, конституційного права, цивільного права. Однак бурхливий розвиток інформаційних відносин, що спричиняє системне необґрунтоване поширення інформації про особисте життя людини, вимагає від дослідників саме інформаційно-правової науки наукового обґрунтування сутності та змісту поняття таємниці особистого життя людини, а відтак – класифікації відповідних інформаційно-правових гарантій.

Варто відзначити, що розв'язання зазначеної проблематики частково започаткували такі дослідники. А. В. Соловйов умовно поділяє цивільно-правові гарантії права людини на життя на такі групи: а) правові норми, які формують сприятливі умови для реалізації права людини на життя; б) правові норми, які усувають перешкоди в реалізації права людини на життя; в) правові норми, які безпосередньо врегульовують права та обов'язки учасників суспільних відносин щодо реалізації права людини на життя та встановлюють

межі його реалізації; г) правові норми, які спрямовані на захист права людини на життя, встановлюють цивільно-правову відповідальність за його порушення¹. Таким чином, дослідник цивільно-правової науки, по-перше, визначає цивільно-правові гарантії як певні групи правових норм, а, по-друге, визначає функціональне призначення таких норм: формувати сприятливі умови, усувати перешкоди, безпосередньо врегульовувати та встановлювати межі реалізації, захищати суб'єктивні права. Позитивно враховуючи такий підхід дослідника, відзначимо, що ним аналізується право людини на життя, а не на таємницю інформації про особисте життя, а також розкриваються цивільно-правові, а не інформаційно-правові гарантії.

Долучилися до розв'язання проблеми і представники конституційно-правової науки. Зокрема Т. М. Заворотченко визначила основні критерії класифікації гарантій прав і свобод людини і громадянина, наводить обґрунтовану характеристику системи гарантій, особливу увагу приділяючи аналізу нормативно-правових гарантій (норми-принципи, юридична відповідальність, обов'язки), що гарантують права і свободи людини і громадянина, а також організаційно-правових гарантій, які сприяють реалізації нормативно-правових гарантій, та їх класифікації². Корисним внеском для розв'язання питання класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини може видаватися запропонована дослідницею можливість поділу гарантій на нормативно-правові й організаційно-правові гарантії. Однак вважаємо, що у цьому випадку важко виокремити критерій для класифікації, адже правові гарантії передбачають їх закріплення у праві, тобто у нормах права. Відповідно, якщо навіть гарантії стосуються організаційної побудови системи компетентних державних органів, чи порядку вчинення певних дій (у нашому випадку з інформацією), вони (гарантії) мають бути передбачені правом, тобто формально закріплені в нормах. Тому, на нашу думку, поняття «нормативно-правові гарантії» включає в себе поняття «організаційно-правові гарантії».

Свій внесок у вирішення проблеми робить також І. О. Шумак, який пропонує нормативно-правові та організаційні гарантії громадянських прав і свобод (право на життя, свободу, повагу гідності, особисту недоторканність, на невтручання у особисте життя та недоторканність житла, а також на таємницю комунікацій)³.

Корисними для цілей цього дослідження видаються наукові результати В. В. Іванова, який поділяє юридичні гарантії на матеріально-правові й процесуальні гарантії⁴, що може бути використане і при класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини.

Зазначені дослідження не розкривають повною мірою питання класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини. З огляду на викладене, можна стверджувати, що існує необхідність наукового дослідження цього питання задля розуміння сутності та складових поняття інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини.

Таким чином, ця стаття присвячена невирішеній раніше у юридичній науці частині загальної проблеми таємниці особистого життя людини, а саме розкриттю видів інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини за різними критеріями класифікації. З огляду на поставлене завдання, у статті намагаємося досягнути наступної мети: розробити критерії для класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини та на їх основі розкрити види таких гарантій.

У попередніх наукових пошуках ми дійшли висновку, що інформаційно-правові гарантії – це система передбачених нормами інформаційного права умов і заходів, спрямованих на забезпечення реалізації, охорони та захисту учасниками інформаційних відносин своїх прав та свобод. На основі цього визначення поняття «інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини» сформулювали як систему умов і заходів, спрямованих на визначення порядку збирання, зберігання, використання, поширення, охорони (захисту) відомостей, що становлять таємницю особистого життя людини. Ми свідомо уникаємо включення до змісту поняття інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини передумови морального, етичного чи іншого нормативно-соціального характеру (не передбачені правовими нормами), хоча і розуміємо, що без наявності умов подібного складу система гарантій таємниці особистого життя людини буде неефективною. Однак предмет даного дослідження обмежується саме інформаційно-правовими гарантіями, тобто такими, які передбачені правовими нормами. Тому дискусію стосовно природного і позитивістського підходів до розуміння сутності права у цій роботі залишаємо поза увагою.

Інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини можна класифікувати за різними критеріями, серед яких найбільш значущими, на нашу думку, є наступні: за рівнем закріплення гарантій; за формою закріплення гарантій; за змістом; за сферою дії гарантій; за суб'єктивним складом осіб, таємниця особистого життя яких гарантується; за принципом дії правових норм; у залежності від можливості захисту прав людини на таємницю особистого життя; за засобами захисту (охорони) таємниці особистого життя людини.

За рівнем закріплення гарантій розрізняємо національні і міжнародні інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини. Прикладом національних можна вважати ті, які закріплені, наприклад, у Законі України «Про інформацію» і стосуються забезпечення вільного доступу до інформації, яка стосується особисто громадянина, крім випадків, передбачених законами України⁵, а міжнародних інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини – передбачені зокрема в Конвенції про захист осіб стосовно автоматизованої обробки даних особистого характеру від 28 січня 1981 року⁶.

За формою закріплення інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини виокремлюємо гарантії, закріплені в законах і гарантії, які закріплюються в підзаконних нормативно-правових актах. Інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини, закріплені в підзаконних нормативно-правових актах, повинні відповідати передбаченим Конституцією України і законами України принципам

інформаційного права. Це стосується, насамперед, заборони здійснення будь-яких дій з конфіденційною інформацією про особу без її згоди, крім випадків передбачених законом в інтересах національної безпеки тощо. Причому важливою проблемою є закріплення саме на рівні закону підстав, умов, порядку обмеження зазначеного конституційного права людини. Адже встановлення процедур обігу таємної інформації про особисте життя людини на рівні підзаконного нормативно-правового акта може звужувати зміст права на таку таємницю.

До того ж деякі гарантії, закріплені на рівні закону, наприклад, право кожної особи на ознайомлення з інформацією, зібраною про неї⁷, не мають належної регламентації на підзаконному рівні, що робить законодавчі норми декларативними, зокрема у зв'язку з відсутністю механізму реалізації можливості ознайомлення людини з інформацією, зібраною про її особисте життя.

За змістом розрізняємо інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини, якими: 1) визначаються обсяг таємниці особистого життя людини; 2) визначаються права та обов'язки учасників суспільних інформаційних відносин щодо поводження з таємницею особистого життя людини; 3) закріплюються умови для безпечного обігу відповідної таємної інформації; 4) передбачається юридична відповідальність за порушення таємниці особистого життя людини.

Інформаційно-правові гарантії, які визначають обсяг таємниці особистого життя людини, можуть бути, на нашу думку, двох видів: ті, які передбачають можливість самої людини визначати сфери особистого життя, інформація про які є таємною; і такі, що чітко вказують на конкретні види інформації, які становлять таємницю особистого життя. Визначення прав та обов'язків учасників суспільних інформаційних відносин щодо поводження з таємницею особистого життя людини може стосуватися як повноважень органів державної влади, роботодавців, громадян тощо, так і повноважень самої особи. При цьому практичного значення набуває питання визначення межі правового регулювання відносин, що виникають з приводу обігу таємної інформації про особисте життя людини. Наприклад, однозначно відсутня потреба у правовому регулюванні відносин щодо поширення самою особою таємниці свого особистого життя другу (подрузі), батькам у приватних бесідах тет-а-тет. Однак виникає необхідність правового закріплення обов'язку провайдера телекомунікаційних чи поштових послуг не допускати розголошення такої інформації при телефонних розмовах, передачі електронною поштою тощо. Таким чином, потреба у закріпленні інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини завжди виникає у випадку загрози розголошення таких відомостей.

До інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини, якими закріплюються умови для безпечного обігу такої інформації, відносимо зокрема положення про не надання для ознайомлення за інформаційними запитами офіційних документів, які містять у собі інформацію, що стосується особистого життя громадянина⁸, а також норми, які забороняють доступ сторонніх осіб до відомостей про іншу особу, зібраних відповідно до чинного законодавства державними органами, організаціями і посадовими особами⁹.

До гарантій, якими передбачається юридична відповідальність за порушення таємниці особистого життя людини, відносимо не лише норми Кримінального кодексу України¹⁰, а й норми інформаційного права щодо закріплення відповідальності за порушення законодавства про інформацію осіб, винних у вчиненні таких порушень, як використання і поширення інформації стосовно особистого життя громадянина без його згоди особою, яка є власником відповідної інформації внаслідок виконання своїх службових обов'язків¹¹.

За сферою дії гарантій розрізняємо інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини, які забезпечують окремі складові такої таємниці: у сфері освіти, у сфері медичного обслуговування, у сфері господарювання, у сфері державної служби, у сфері цивільних правочинів, у сфері сімейного життя тощо.

На наш погляд, зазначені сфери особистого життя людини не є вичерпними, оскільки людина може самостійно визначати обсяг таємниці свого особистого, куди може відноситись за бажання особи й інформація про сімейний стан, і відомості про стан свого здоров'я, інформація про роботу, відомості про свій майновий стан, інформація про релігійну належність, про національність, про сексуальну орієнтацію, про характер відпочинку, відомості про захоплення, відомості про своє минуле, інформація про свої плани на майбутнє тощо.

За суб'єктом складом осіб, таємниця особистого життя яких забезпечується виділяємо гарантії загальним суб'єктам і гарантії спеціальним суб'єктам. До спеціальних суб'єктів відносимо осіб з обмеженими фізичними можливостями, а також публічних осіб. Причому, якщо для першої категорії суб'єктів інформаційно-правові гарантії мають бути розширеними, то для другої – звуженими у зв'язку з особливим інформаційно-правовим статусом.

Інформаційне законодавство України не передбачає існування інституту публічних осіб. Хоча соціальні норми (традиції, корпоративні норми, особливо, що стосуються журналістської етики), відмінні від правових, передбачають, що виконання особою публічних функцій або ж робота в шоу-бізнесі є підставами для віднесення таких осіб до публічних, і, як наслідок, – можливості таких осіб щодо віднесення певної інформації до таємниці їх особистого життя обмежені.

Деякі ознаки спеціальних інформаційно-правових суб'єктів усе ж закріплені чинним законодавством України. Зокрема, передбачаються можливості для розкриття таємниці особистого життя людини кандидатами на посади державних службовців, наприклад, підлягають перевірці відомості, повідомлені кандидатом на посаду про себе під час розгляду питання щодо прийняття його на державну службу або просування по службі, зокрема відомості, зазначені в деклараціях про доходи, зобов'язання фінансового характеру та майновий стан кандидата на посаду щодо себе та членів своєї сім'ї; додержання кандидатом на зайняття посади вимог, установлених законодавством про державну службу, боротьбу з корупцією, про державну таємницю, невиконання яких перешкоджає прийняттю та перебуванню на державній службі. Такі відомості підля-

гають перевірки за наявності письмової згоди на це кандидата на посаду. У разі відсутності такої згоди перевірка не проводиться і питання про призначення даної особи або погодження кандидатури для призначення на відповідну посаду не розглядається¹². Таким чином, режим таємниці особистого життя людини, при якому дозволяється збирання відповідних відомостей у передбачених законом випадках за згодою особи, повністю витримується.

Відповідно до *принципів дії правових норм*, якими закріплюються гарантії таємниці особистого життя людини, їх можна поділяти на матеріальні і процесуальні інформаційно-правові гарантії. Матеріальні інформаційно-правові гарантії визначають сутність таємниці особистого життя людини, а процесуальні – правові механізми реалізації відповідних суб'єктивних прав людини. До матеріальних інформаційно-правових гарантій відносимо положення, які відображають суспільне сприйняття особистого життя людини, рівень його цінності. Такі гарантії також залежать від економічної політики держави, технічного прогресу, рівня демократичності суспільства тощо. Прикладом матеріальних інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини можуть бути норми, передбачені Законом України «Про інформацію» щодо права на одержання інформації про те, що стосується особисто кожного учасника інформаційних відносин для забезпечення його прав, свобод і законних інтересів¹³.

Процесуальні інформаційно-правові гарантії таємниці особистого життя людини полягають у закріпленні порядку поведінки з такою інформацією усіма учасниками суспільних інформаційних відносин, насамперед органами державної влади, засобами масової інформації, суб'єктами, які можуть здійснювати діяльність з ознаками детективної. Прикладом визначення процесуальних інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини можуть бути процедури отримання громадянами доступу до інформації про них. Зокрема:

- державні органи та організації, органи місцевого і регіонального самоврядування, інформаційні системи яких вміщують інформацію про громадян, зобов'язані надавати її безперешкодно і безкоштовно на вимогу осіб, яких вона стосується, крім випадків, передбачених законом, а також вживати заходів щодо запобігання несанкціонованому доступу до неї;
- всі організації, які збирають інформацію про громадян, повинні до початку роботи з нею здійснити у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку державну реєстрацію відповідних баз даних;
- необхідна кількість даних про громадян, яку можна одержати законним шляхом, має бути максимально обмеженою і може використовуватися лише для законно встановленої мети;
- зберігання інформації про громадян не повинно тривати довше, ніж це необхідно для законно встановленої мети¹⁴.

До процесуальних інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини можна відносити також процедури отримання дозволу суду на здійснення заходів, які тимчасово обмежують права людини, та використання здобутої інформації, зокрема щодо негласного проникнення до житла чи іншого володіння особи, застосування технічних засобів здобування інформації, зняття її з каналів зв'язку, установлення контролю за листуванням, телефонними розмовами, телеграфною та іншою кореспонденцією, оскільки такими заходами створюються передумови для розкриття таємниці особистого життя людини. Однак додатковою гарантією збереження таємниці таких відомостей є норма, відповідно до якої в протоколі про здійснення вказаних заходів забороняється зазначати та зберігати в будь-якій іншій формі відомості, що стосуються особистого життя, честі, гідності людини, крім інформації про вчинення заборонених законом дій¹⁵.

У залежності від *можливості захисту прав людини на таємницю особистого життя* виділяємо інформаційно-правові гарантії судового і позасудового захисту таємниці особистого життя людини. Варто відзначити, що гарантії позасудового захисту таємниці особистого життя людини можуть стосуватися як діяльності органів державної влади, так і діяльності недержавних суб'єктів, наприклад, провайдерів Інтернет або інших телекомунікаційних послуг. Гарантіями судового захисту можуть бути норми, що передбачають можливість оскарження до суду відмови в доступі особи до інформації про неї, або приховування її, або незаконного збирання, використання, зберігання чи поширення, а також гарантують захист громадян від завданої їм шкоди використанням такої інформації¹⁶.

У залежності від *засобів захисту (охорони) таємниці особистого життя людини* можна виділяти організаційно-процедурні і техніко-технологічні інформаційно-правові гарантії. Перші стосуються переважно умов і принципів формування й існування таємниці особистого життя людини, другі – технічних і технологічних аспектів збереження у таємниці відомостей про особисте життя людини. Друга група гарантій набуває усе більшого значення з розвитком нових інформаційних технологій, засобів отримання, зйому, передачі і перетворення інформації. Адже, наприклад, інформація про те, які сайти відвідує людина, може бути включена до обсягу поняття «таємниця особистого життя». Однак, техніко-технологічні особливості обробки відповідної інформації за допомогою різноманітних програмних засобів можуть дозволяти стороннім особам (провайдеру, представнику уповноваженого органу державної влади, фізичній особі зі спеціальними знаннями і навичками тощо) на законних підставах чи без таких отримувати подібну таємну інформацію. Тому поряд з організаційно-процедурними інформаційно-правовими гарантіями таємниці особистого життя виникає необхідність юридично унормувувати техніко-технологічні особливості обробки інформації різноманітними програмними чи апаратними засобами з метою забезпечення таємності інформації про особисте життя людини.

У цьому дослідженні розроблені критерії для класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини та на їх основі розкрито види таких гарантій. Зокрема за рівнем закріплення га-

рантій виокремлено національні і міжнародні гарантії; за формою закріплення гарантій – гарантії, закріплені в законах і гарантії, які закріплюються в підзаконних нормативно-правових актах; за змістом – гарантії, якими: 1) визначаються обсяг таємниці особистого життя людини; 2) визначаються права та обов'язки учасників суспільних інформаційних відносин щодо поводження з таємницею особистого життя людини; 3) закріплюються умови для безпечного обігу відповідної таємної інформації; 4) передбачається юридична відповідальність за порушення таємниці особистого життя людини; за сферою дії гарантій – у сфері освіти, у сфері медичного обслуговування, у сфері господарювання, у сфері державної служби, у сфері цивільних правочинів, у сфері сімейного життя тощо; за суб'єктивним складом осіб, таємниця особистого життя яких гарантується – гарантії загальним суб'єктам і гарантії спеціальним суб'єктам; за принципом дії правових норм – матеріальні і процесуальні інформаційно-правові гарантії; у залежності від можливості захисту прав людини на таємницю особистого життя – інформаційно-правові гарантії судового і позасудового захисту таємниці особистого життя людини; за засобами захисту (охорони) таємниці особистого життя людини – організаційно-процедурні і техніко-технологічні інформаційно-правові гарантії.

До перспектив подальших досліджень у цьому напрямку відносимо формулювання змісту та ознак інформаційно-правового інституту публічних осіб, а також визначення принципів обігу інформації про таких осіб.

¹ Соловійов А. В. Право людини на життя: цивільно-правові аспекти: Дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Львівський національний ун-т ім. Івана Франка. – Л., 2004. – С. 183.

² Заворотченко Т. М. Конституційно-правові гарантії прав і свобод людини і громадянина в Україні: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / НАН України. Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2002. – С. 11.

³ Шумак І. О. Громадянські права і свободи людини за Конституцією України: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. – К., 2000. – С. 9.

⁴ Іванов В. В. Матеріально-правові і процесуальні гарантії законності притягнення до адміністративної відповідальності: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2001. – С. 16.

⁵ Закон України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 року // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 9.

⁶ Конвенція про захист осіб стосовно автоматизованої обробки даних особистого характеру від 28 січня 1981 року // Збірка договорів Ради Європи. – Київ: Парламентське видавництво, 2000.

⁷ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 23.

⁸ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 37.

⁹ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 31.

¹⁰ Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року // Офіційний вісник України. – 2001. – № 21. – Ст. 182.

¹¹ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 47.

¹² Порядок проведення обов'язкової спеціальної перевірки відомостей, що подають кандидати на зайняття посад державних службовців, затверджений Указом Президента України від 19 листопада 2001 року № 1098 (в редакції Указу від 9 червня 2006 року № 508/2006) // Офіційний вісник України. – 2006. – № 24. – Ст. 1763.

¹³ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 43.

¹⁴ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 31.

¹⁵ Постанова Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2007 р. № 1169 «Про затвердження Порядку отримання дозволу суду на здійснення заходів, які тимчасово обмежують права людини, та використання добутої інформації» // Офіційний вісник України. – 2007. – № 73. – Ст. 2725.

¹⁶ Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 31.

Резюме

У статті розроблені критерії для класифікації інформаційно-правових гарантій таємниці особистого життя людини та на їх основі розкрито види гарантій.

Ключові слова: право людини на життя, інформаційно-правові гарантії, особисте життя людини, права і свободи людини і громадянина.

Резюме

В статье разработаны критерии для классификации информационно-правовых гарантий тайны личной жизни человека и на их основе раскрыты виды гарантий.

Ключевые слова: право человека на жизнь, информационно-правовые гарантии, личная жизнь человека, права и свободы человека и гражданина.

Summary

In the article created criteries for classification of informational legal guarantees of secret of person private life and on this base opened kinds of guarantees.

Key words: right of person for life, informational legal guarantees, private life of person, rights and freedoms of person and citizen.

Отримано 2.04.2010